

Atmiņas par Baltijas ceļu

Olga Rasa

(26.03.2019.)

Es tobrīd dzīvoju un strādāju Umurgā pie Limbažiem. Plaši tika izziņots par pasākumu. Pārnācu no darba, paņēmu meitenes līdz un ar saimniecības autobusu braucām uz jau iepriekš iepiņānoto vietu: tūlīt aiz Valmieras uz Rūjienas pusi. Atceros - bērzu birzīte blakus. Ļaužu daudz. Gaidām. Ik pa brītiņam garām braucošas mašīnas piestāj un cilvēki izkāpj, un pievienojas klāt. Savāda kopības sajūta, kad uz brīdi sadevāmies rokās. Meitām - vecākajai - 10, mazajai - 7 gadi. [...]

Pēc tam ar autobusu braucām uz robežu ar Igauniju. Ceļā pie Rūjienas ziedu rotājumi pakalnītē. Atceros, es sēžu pie loga labā pusē un iedomājos, ka Rūjiena ir tālāk labā pusē. Pēc gadiem attopu, ka es neko par šo pusi nezīnu - Rūjiena no Baltijas ceļa ir kreisajā pusē. Pie robežas, apmēram kilometru pirms, mašīnu atstājām sānceļā un ejam. Cilvēku straume no Latvijas un Igaunijas plūst uz pļaviņu. Gaidām Daini Īvānu. Sāk krēsloņ, vēsi. Bērni sildās pie ugunsķura. Kāds cienāja ar bulciņām, maizītēm. Meitenes uzciņāja ar konfektēm. No runas es neko neatceros - bija jāvaktē bērni, lai pūlī nepazūd. Laikam bija par maziem, jo arī viņi neatceras, ko tur stāstīja.

Pirms 2 gadiem, braucām ekskursijā pa Baltijas ceļu Igaunijas pusē.

Līga Puķulauka

(11.05.2019.)

Bijusi pie Latvijas- Igaunijas robežas, Unguriņos. Braukuši ar busiņu. Atceras, ka bijuši aizdegti ugunsķuri, cilvēki dziedājuši dziesmas latviešu un igauņu valodā.

Nellija Nurmika

(26.03.2019.)

Izbraucu kopā ar kori "Salaca". Mūs veda Mazsalacas Kultūras nama šoferis Pēteris Kaužēns. Tā bija vienreizēja- neatkārtojama sajūta!

Aida un Edgars Grinbergi.

Pierakstījusi leva Bāliņa 2019. gada martā.

Piedalījušies akcijā 1989. gadā, braukuši paši ar savu automašīnu, kopā ar kaimiņienēm, izlēmuši, ka nevar nepiedalīties. Atceras, ka iestājušies posmā pie Oleriem. Pēc tam aizbraukuši uz Latvijas Igaunijas robežu, kur noticis lielais pasākums – igauņi kopā ar latviešiem – uzrunas, dziesmas, ugunskurs.

Braucot katru gadu ar kaimiņienēm Gaidu Šmiti un Gaidu Grundbergu, līdzī ņemot svecītes, kas vēlāk iededzinātas ceļmalās. Bieži satikuši divus kungus no Mazsalacas, Jāni Šmitu un Jāni Valentinoviču, kuri vienmēr bijuši ar Latvijas karogiem. Mājās braucot daudzu māju ceļgalos deguši uguns kuri, vienā – no svecītēm izveidots auseklītis.

Īpaši Aidai palicis atmiņā viens pasākums, domā ka 2015. gads, bet varbūt arī nē. No Igaunijas puses priekšnesumus snieguši četri jauni puisi ar akordeoniem, no Latvijas puses – koris “Baltie bērzi”, ārkārtīgi jauka un sirsnīga gaisotne. Šajā reizē gadījies traģikomisks notikums, atvesti skaisti krāsoti soli, bet krāsa laikam vēl īsti nenožuvusi. Dāmas apsēdušās, klausījušās un dziedājušas, nu skaisti! Kad pasākums beidzies un jāceļas, tad gan pārsteigums – gandrīz ar visu solu, vai drēbes jāatstāj un mājās pa pliko.

Šis amizantais misēklis gan neesot mazinājis kopabūšanas un atceres prieku, braukuši arī citus gadus. Vienīgi 2018. gadā. pusceļā saplīsusi mašīna tā arī netikuši līdz pasākumam. Tomēr Aidas kundze ir apņēmības pilna šogad atkal doties ceļā, ja vien veselība un “mašīnīte” atļaus. Aida un Edgars jau nosvinējuši 80 gadu jubilejas.

Māra Madarāja

Pieminot Baltijas ceļu, varu piedāvāt sava bijušā dzīvesbiedra **Ilmāra Graudiņa** dzejoli. Vispār jau bija arī melodija, bet nekad neesmu dziedājusi pirmo balsi, tāpēc neatceros.

“Stūru stūriem tēvu zeme,

Stūru stūriem stūra mājas,

Rakstiem mātes villainīte

Dzeloņdrātīs plivinājas.

Stūru stūriem tēvu zeme,
Stūru stūriem stūra mājas,
Lielais brālis piesauc māti,
Vilkdams riņķī dzeloņdrāti.

Tam vajag lielu dzimteni
Un viņš to lielu taisa,
Un mazo brāli pastumj nost,
Jo mazais brālis maisa.

Lai visi runā vienādi,
Lai vienādi sauc māti-
Viņš dzeloņdrāti apkārt velk
Ap mazā brāļa pļavām.

Stūru stūriem tēvu zeme,
Stūru stūriem stūra mājas,
Apkārt mātes villainīte
Dzeloņdrātīs plivinājas...”